

درسی از آن جناب درباره‌ی اینکه زمین از مردی عالم به همه‌ی
دین که خداوند او را در آن خلیفه، امام و راهنمایی به امر خود
قرار داده باشد، خالی نمی‌ماند.

باب (۳)

احادیث صحیحی از اهل بیت که بر این دلالت دارند.

پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر منصور هاشمی خراسانی حفظه الله تعالی

حدیث ۴

رَوَى مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ الْكَلْبِيِّ [ت ۳۲۹هـ] فِي «الْكَافِي»، قَالَ: حَدَّثَنِي عِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِنَا، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُؤَيْدٍ وَفَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ، عَنْ مُوسَى بْنِ بَكْرِ، عَنِ الْفُضَيْلِ بْنِ يَسَارٍ، قَالَ:

سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ -يَعْنِي جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ الصَّادِقَ- عَلَيْهِ السَّلَامُ عَنْ قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ﴾، فَقَالَ: كُلُّ إِمَامٍ هَادٍ لِقَرْنِ الَّذِي هُوَ فِيهِمْ.

ترجمه:

محمد بن یعقوب کلینی [د. ۳۲۹ق] در کتاب «الکافی» روایت کرده، (به این صورت که) گفته است: شماری از یارانمان من را حدیث کردند، از احمد بن محمد، از حسین بن سعید، از نصر بن سؤید و فضالة بن ایوب، از موسی بن بکر، از فضیل بن یسار که گفت:

از ابو عبد الله -یعنی جعفر بن محمد صادق- علیه السلام درباره‌ی سخن خداوند عز و جل پرسیدم که می‌فرماید: «و برای هر قومی راهنمایی است»، پس فرمود: هر امامی راهنمای قرنی است که در میان آنان است.

[ملاحظه]

قَالَ الْمَنْصُورُ حَفِظَهُ اللَّهُ تَعَالَى: «كُلُّ مَا كَانَ فِي كِتَابِي عِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِنَا، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى، فَهُمْ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، وَعَلِيُّ بْنُ مُوسَى الْكُمَيْدَانِيُّ، وَدَاوُدُ بْنُ كُورَةَ، وَأَحْمَدُ بْنُ إِدْرِيسَ، وَعَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ»، ذَكَرَهُ النَّجَاشِيُّ [ت ۴۵۰هـ].^۳

ترجمه:

منصور حفظه الله تعالى فرمود: کلینی گفته است: «هر جا در کتابم، شماری از یارانمان از احمد بن محمد بن عیسی است، آنان محمد بن یحیی، علی بن موسی کمیدانی، داود بن کوره، احمد بن ادريس و علی بن ابراهیم بن هاشم هستند». نجاشی [د. ۴۵۰ق] این را ذکر کرده است.

۱. ج. ۱، ص ۱۹۱

۲. الزعد / ۷

۳. رجال النجاشي، ص ۳۷۸

[حدیث ۴-۱]

وَرَوَى مُحَمَّدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ النُّعْمَانِيُّ [ت ۳۶۰هـ] فِي «الْغَيْبَةِ»، قَالَ: أَخْبَرَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عُقْدَةَ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَزْدِيِّ فِي شَوَّالِ سَنَةِ إِحْدَى وَثَمَانِينَ وَمِائَتَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ سَعِيدِ الطَّوِيلِ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ سَيْرٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ بَكْرِ الوَاسِطِيِّ، عَنِ الْفُضَيْلِ، عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ -فَدَكَرَ مِثْلَهُ سَوَاءً.

ترجمه:

همچنین، محمد بن ابراهیم نعمانی [د. ۳۶۰ق] در کتاب «الغیبة» روایت کرده، گفته است: احمد بن محمد بن سعید بن عبد الرحمن بن عقده ما را خبر داد، گفت: محمد بن سالم بن عبد الرحمن ازدی در شوال سال دویست و هشتاد و یک ما را حدیث کرد، گفت: عثمان بن سعید طویل ما را حدیث کرد، از احمد بن سیر، از موسی بن بکر واسطی، از فضیل، از ابو عبد الله (جعفر بن محمد صادق) علیه السلام -پس مانند این حدیث را بدون تفاوت ذکر کرده است.

